

Π. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΠΕΤΣΑΣ

ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΗΓΙΝΟΣ

Ο γιος της Λιβαδειάς.

Σαν αγαπημένη εγγονή του γέρο – Ελικώνα, που την κρατά τρυφερά στην αγκαλιά του, είναι η Λιβαδειά. Στα σπλάχνα της καλά κρυμμένο, το μαντείο του Τροφωνίου, αιώνας τώρα σκορπά σα θυμίαμα, την ιερότητα στον τόπο. Ακόμη και το αεράκι, όταν συναντιέται με τα φύλλα των δένδρων, νομίζεις πως σιγομουρμουρίζει χρησμούς και προφητείες. Σε αυτή την πόλη ο 3^{ος} αιώνας είχε ήδη μαζέψει στις αποσκευές του, γεγονότα, πρόσωπα, μνήμες και αναχωρεί για της ιστορίας τη χώρα, δίνοντας το σκήπτρο του χρόνου στον διάδοχό του. Στην ανατολή του 4^{ου} αιώνα στη Λιβαδειά γεννιέται από γονείς ευσεβείς ο μικρός Ρηγίνος. Οι γονείς του είχαν κληρονομήσει την ευσέβεια των προγόνων τους, την είχαν βαπτίσει στην αλήθεια του Χριστού και τη δίδασκαν με τον τρόπο της ζωής τους στον γιο τους. Τον Ρηγίνο τον κοίμιζε το κελάρυσμα του νερού της Έρκυνας, που περνώντας χάιδευε το σπικικό τους και τον έτρεφε η πίστη των γονιών του.

Τον χειμώνα, όταν η Έρκυνα φούσκωνε και σαν κατακτητής διεκδικούσε και άλλο χώρο, ο Ρηγίνος δίπλα στο τζάκι άκουγε από τη μάνα για το ζωντανό νερό που ξεχειλίζει από την καρδιά του ανθρώπου και δροσίζει και ξεδιψά και τους άλλους. Έτρεχε στο παραθύρι, έβλεπε την ορμή, τη δύναμη του νερού και ποθούσε η ψυχή του στην Έρκυνα να μοιάσει. Το καλοκαίρι έτρεχε στις πλαγές, πλατσούριζε στα νερά του ποταμιού και ερευνούσε τα σκοτεινά σπήλαια προσπαθώντας να βρει μυστήρια και θησαυρούς στα βάθη τους. Όταν γύριζε στο σπίτι, περιέγραφε τις περιηγήσεις και τις ανακαλύψεις στη μητέρα του. Εκείνη δεν έχανε ποτέ την ευκαιρία να διδάξει τον γιο της.

-Γιατί σε φόβισε η σπηλιά, Ρηγίνε μου;

-Γιατί είναι σκοτεινή, μητέρα.

-Έφτασες στον θησαυρό της, που καλά κρύβεται στο βάθος;

-Όχι, δεν έβλεπα να φτάσω.

-Σπηλιά, παιδί μου, είναι η ψυχή μας. Ο θησαυρός είναι η βασιλεία του Θεού μας και βρίσκεται στο βάθος της. Χωρίς φως δεν θα φτάσεις. Να πάρεις φως του Χριστού, για να βαδίσεις και να φωτίσεις τα σκοτάδια της και έτσι θα φτάσεις στον προορισμό. Έτσι θα βρεις τον θησαυρό.

Ένα ζεστό καλοκαιρινό πρωινό, ενώ έπαυζε, μπήκε σε έναν ειδωλολατρικό ναό. Η παιδική περιέργεια άρχισε το ερευνητικό της έργο. Ο πατέρας καθισμένος στη σκιά τον παρακολουθούσε να περιπριγυρίζει ένα βωμό και να προσπαθεί να συλλαβίσει την επιγραφή που ήταν χαραγμένη στη βάση του. Όσο και αν προσπαθούσε, νόημα δεν έβγαζε. Έτσι, θέλησε να καλέσει μεγαλύτερες δυνάμεις για βοήθεια.

-Πατέρα, πατέρα, έλα σε παρακαλώ γρήγορα. Η φωνούλα του, λες και άλλαξε ήχο στην χορωδία των τζιτζικιών.

-Τί έγινε, Ρηγίνε; Είπε ο πατέρας πλησιάζοντα αργά.

-Τι είναι αυτή η χοντρή κολώνα; Είπε ο μικρός προσπαθώντας να περιγράψει με τα χεράκια του τα πάχος του βωμού.

-Για αυτή την κολώνα, γιέ μου, θα σου πω την Κυριακή στην Εκκλησία. Η ανυπομονησία του παιδιού συνεργάστηκε με την περιέργειά του.

-Την Κυριακή!!! Μα έχουμε ακόμα πέντε μέρες μέχρι τότε. Έλα πατέρα, πές μου... σε παρακαλώ.

-Την Κυριακή, παιδί μου. Μόνο τότε θα καταλάβεις.

Από κείνη τη στιγμή μετρούσε και τις ώρες ακόμα μέχρι την Κυριακή. Το Σαββατόβραδο δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Τριγυρνούσε μέσα στο μυαλούδακι του ο ανιγματικός λόγος του πατέρα. Τί σχέση μπορεί να έχει εκείνη η πολύ χοντρή κολώνα με την Εκκλησία; Αναρωτιόταν.

Η Θεία Λειτουργία τελείωσε. Οι άνθρωποι έφευγαν έχοντας ειρήνη, χαρά, δύναμη, ελπίδα. Ο Ρηγίνος δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Κρατούσε σφιχτά τον πατέρα από το χέρι, μη τυχόν και του φύγει.

-Λοιπόν, πατέρα;

-Άκουσε, Ρηγίνε μου. Πάντοτε ο άνθρωπος είχε την ανάγκη να λατρεύει τον Θεό. Η ευχαριστία προς Εκείνον βγαίνει μέσα απ' όλη την ύπαρξή μας, επειδή ακριβώς μας έφτιαξε με τα ίδια του τα χέρια. Κάποτε όμως Τον αρνηθήκαμε. Η ευχαριστία που είχαμε, χάθηκε, αλλά διατηρήθηκε η διάθεση για δοξολογία. Αφού, λοιπόν, Τον χάσαμε τον Θεό, δημιουργήσαμε εμείς θεούς, που σε πολλά μας έμοιαζαν και στήσαμε βωμούς, χοντρές κολώνες, για να τους προσφέρουμε θυσίες. Ο αληθινός Θεός, όμως, ο δημιουργός, ο πατέρας μας, εξακολουθεί να μας ακούει... Έτσι, από αγάπη μας έστειλε τον Υιό του...

-Τον Χριστό! Πετάχτηκε το παιδί.

-Ναι, τον Κύριο Ιησού Χριστό, που σταυρώθηκε για μας και αναστήθηκε. Έτσι, λοιπόν, η παχουλή κολώνα, ο βωμός, έγινε Αγία Τράπεζα, είπε δείχνοντας το ιερό θυσιαστήριο, όπου μόλις είχε τελεσθεί η αναίμακτη θυσία. Τώρα, λοιπόν δεν θυσιάζουν οι άνθρωποι για τους θεούς, αλλά ο Χριστός, ο Θεός μας, θυσιάζεται για τους ανθρώπους.

Έτσι, ο Ρηγίνος αγάπησε την Αγία Τράπεζα και τη θυσία του Χριστού. Τόσο πολύ την αγάπησε, που η καρδιά του άρχισε να μοιάζει με βωμό, με θυσιαστήριο Άγιο.

Τα χρόνια της εφηβείας ήρθαν και μαζί με αυτά η αναζήτηση για αλήθεια, η δίψα για γνώση, η διάθεση για ζωή. Στις περιπλανήσεις του ο Ρηγίνος δεν έτρεχε μόνο στα μονοπάτια του Ελικώνα ή στα δρομάκια της Λιβαδειάς, αλλά έμπανε και στους δρόμους του Ομήρου, του Πλάτωνα, του Σωκράτη. Σπούδαζε το ήθος τους, τη θεοσέβειά τους, τον πόθο τους για την αλήθεια. Διαπίστωνε πως ο κόσμος ο ζυμωμένος με το ψεύδος, ο αναπαυμένος στην απάτη, κερνούσε στην αλήθεια το ποτήρι με το κώνειο, ενώ η αλήθεια, ο Χριστός, προσέφερε τον ίδιο του τον εαυτό μέσα στο Άγιο Ποτήριο της ακωνιότητας. Αγάπησε την φιλοσοφία των προγόνων και ζούσε τη Θεολογία της Εκκλησίας.

Σύντροφος της εφηβείας του ήταν η άσκηση. Πόσες νύχτες η αγρυπνία του δεν ακολούθησε τις ανηφορικές στράτες της προσευχής! Μόνο ο Θεός, που ξαγρυπνούσε μέσα του, γνωρίζει. Αγωνιζόταν να αγαπήσει το Χριστό και μέσα από αυτή την αγάπη και κάθε άνθρωπο. Ένα γεφύρι είχε γίνει η ζωή του, ένα γεφύρι σαν αυτά τα πέτρινα της πατρίδας του πάνω στο οποίο έδνε μάχες, για να μην περάσει τίποτε πονηρό, τίποτε σκοτεμό, στην όχθη της ψυχής του. Η μητέρα του

παρακολουθώντας την ωριμότητα και τη σύνεση, τη σοβαρότητα και την ευσέβεια του παιδιού της, ευχόταν: «Στο θείο σου, τον π. Αχίλλειο, να μοιάσεις παιδί μου, και να σου φιλήσουμε το χέρι, κι εγώ κι ο πατέρας σου».

Ο π. Αχίλλειος κατείχε ισχυρή θέση μέσα στους φωτεινούς εφηβικούς του πόθους. Είχε ακούσει για αυτό τον δίκαιο άνθρωπο του Θεού από τους συγγενείς του. Ήταν ένας σοφός, ενάρετος και ασκητικός ιεράρχης. Η ευσέβεια, η φιλομάθεια, η αγάπη, η ελεημοσύνη του ήταν τα μαργαριτάρια που κοσμούσαν το βυθό της καρδιάς του. Από συζητήσεις έμαθε ο Ρηγίνος ότι ο π. Αχίλλειος στα νιάτα του μοίρασε την μεγάλη του περιουσία στους φτωχούς και έτσι απαλλαγμένος, όχι μόνο από το βάρος της ύλης, αλλά και από την αγάπη για αυτήν, βρέθηκε για χρόνια αρκετά άγρυπνος φρουρός του Παναγίου Τάφου στην Αγία των Ιεροσολύμων γη. Σπούδασε την άσκηση μέσα στα σπήλαια της ερήμου έχοντας ως καθηγητές τους αγιασμένους ασκητές. Στη Ρώμη αργότερα προσκύνησε τους τάφους των Αγίων Αποστόλων, όπου έλαβε ως ευλογία το αποστολικό χάρισμα, τη δύναμη, δηλαδή, να μεταδίδει το φως του ευαγγελίου στις ψυχές των ανθρώπων. Ο Ρηγίνος δε χόρτανε να ακούει για την ζωή του θείου του, την αρετή και τους αγώνες του. Όλα όσα άκουγε, πότιζαν την επιθυμία του να γνωρίσει και – γιατί όχι; - να ακολουθήσει αυτόν τον γνήσιο μαθητή του Κυρίου, τον μεγάλο ιεράρχη της Θεσσαλικής γης.

Η ωριμότητα είχε μόνιμα εγκατασταθεί στην προσωπικότητα του Ρηγίνου. Η σεμνότητα συνόδευε το βλέμμα του, η λιπότητα τον λόγο του, η σοβαρότητα τις κινήσεις του. Συνέχιζε να επισκέπτεται τους δασκάλους του, να ζητά να μάθει περισσότερα, να σπουδάζει, να μαθητεύει. Εκείνοι δεν έβλεπαν στο πρόσωπό του μόνο τον πόθο για γνώση, αλλά και τον διάδοχό τους, που θα συνέχιζε να διδάσκει με το ήθος και τη σοφία του. Έτσι του άνοιξαν τους δρόμους της γνώσεως, που ο Ρηγίνος περπάτησε με επιμέλεια σε όλη του τη ζωή. Οι γονείς του έβλεπαν την αγάπη του για ο,τιδήποτε πνευματικό, την άρνησή του να υποταχθεί στις σάρκας την ορμή και στις ύλης την άνεση και όλο σιγοψιθύριζαν πίσω από την πλάτη του. Ιδιαίτερα τον τελευταίο μήνα, λες και κατέστρωναν ένα μυστικό σχέδιο. Ο Ρηγίνος παρατήρησε ότι αύξησαν και την προσευχή τους. Έτσι ένα απόγευμα το σχέδιο της αγάπης τους ξεδιπλώθηκε μπροστά στα μάτια του παιδιού. Εκείνος καθόταν στην αυλή τους, άκουγε τη διακριτική μουσική των νερών και διάβαζε ένα κείμενο. Τον πλησίασαν. Ο πατέρας ένευσε στη μάνα να ξεκινήσει.

-Ρηγίνε, αγόρι μου, θέλουμε να σου μιλήσουμε.

Η ζεστασιά της καρδιάς της βγήκε μαζί με το λόγο της κι αγκάλιασε το παλικάρι. Εκείνος σήκωσε αργά το βλέμμα από τη μελέτη του κι ένα χαμόγελο φώτισε το αδύνατο πρόσωπό του.

-Παιδί μου, συνέχισε ο πατέρας, μεγάλωσες αρκετά, γνωρίζεις πολλά, άλλαξες. Να... η μητέρα σου κι εγώ πιστεύουμε ότι πρέπει να πάρεις το δρόμο σου. Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερείς. Ένας μόνο μπορεί. Ο θεός σου ο Αχιλλεύς, ο άγιος επίσκοπος της Λάρισας.

Ο Ρηγίνος δεν πίστευε σ' αυτά που άκουγε. Η καρδιά του σπαρταρούσε, τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα και με χέρια που έτρεμαν, αγκάλιασε τους γονείς του. Έμειναν εκεί, στην αυλή του σπιτιού τους, για ώρα αγκαλιασμένοι. Οι γονείς προσπαθούσαν να τον χορτάσουν και εκείνος να τους εκφράσει μια αγάπη, που δεν μπορούν να νικήσουν και να εκμηδενίσουν οι αποστάσεις.

Γονατιστός μπροστά στην Αγία Τράπεζα ο μεγάλος ιεράρχης. Η χλωμάδα του προσώπου, μάρτυρας της άσκησης και το φως, κήρυκας της αγιότητας. Τα μάτια κλειστά, υγρά. Έτρεχαν άφθονα δάκρυα, σαν μύρο άγιο σε παλιό εικόνισμα. Τα χέρια υψωμένα, ικεσίας γνώρισμα, και ο γέροντας, ο πνευματικός τροχονόμος που δείχνει το δρόμο, την κατεύθυνση προς τη Βασιλεία του Θεού. Η φωνή τρεμάμενη, βαριά, χρησιμοποιούσε την κάθε λέξη σαν σκαλοπάτι, για ν' ανέβει στ' ουρανού τη χώρα. Το σώμα αδύνατο, κυρτωμένο σαν το δέντρο που το βάρος των καρπών κάνει τα κλαδάκια του να γέρνουν. Φορτωμένος με τους πόνους, τους καημούς, τις αμαρτίες, τις αδυναμίες του λαού, ξεφόρτωνε μπροστά στα πόδια του Χριστού το βαρύ φορτίο, παίρνοντας δύναμη, έλεος, άφεση, θεραπεία, ευλογία. Αυτή ήταν η ιερή διαδρομή της καρδιάς του π. Αχιλλείου. Από τον άνθρωπο στον Χριστό και από τον Χριστό στον άνθρωπο. Τώρα βλέποντας τον θείο του μπορούσε να κατανοήσει ο Ρηγίνος τους λόγους του πατέρα του για το ιερό θυσιαστήριο. Τώρα καθαρά έβλεπε τα σημάδια της θυσίας του Κυρίου βαθιά αποτυπωμένα στη ζωή του Αχιλλείου.

Πολλές φορές ο Ρηγίνος άκουγε τα νερά του Πηνειού και θυμόταν την Έρκυνα, τη Λιβαδειά, τους γονείς και προσευχόταν για όλους. Καθημερινά ακολουθούσε τον π. Αχιλλείο στις φτωχογεπονιές της Λάρισας. Φορτωμένοι με αγαθά, ιδρωμένοι από την υγρασία και τη ζέστη του θεσσαλικού κάμπου, έτρεχαν από τη μία καλύβα στην άλλη.

-Ρηγίνε, κοίταξε! Αυτή η καμνάδα δεν καπνίζει σήμερα. Δεν πρέπει να έχουν τα απαραίτητα για το φαγητό τους οι άνθρωποι. Πάμε γρήγορα!

Έτσι, έγμαν τροφή για τον πενασμένο, ρούχο για τον γυμνό, αγκαλιά για το ορφανό, στήριγμα για τη χήρα, παρηγοριά για τον θλιμμένο, προσευχή για τον άρρωστο, διδασκαλία για τον ειδωλόλατρη, νουθεσία για τον αιρετικό, ελπίδα για τον αμαρτωλό. Ο π. Αχίλλειος με τη θερμότητα της χάριτος του Θεού ζέστανε τις καρδιές. Με ευγένεια τις πλησίαζε, με διάκριση δίδασκε, με πραότητα νουθετούσε, με υπομονή παρηγορούσε. Και ο Ρηγίνος, σαν το μικρό δεντράκι στη σκιά του πλάτανου, καλυπτόταν από τους κεραυνούς των πειρασμών, τρεφόταν από τις αγιασμένες ρίζες και τη δροσιά του Παναγίου Πνεύματος. Όταν κάποια φορά κοντοστέκονταν να ξαποστάσουν, να πάρουν μια ανάσα, ο Ρηγίνος αναζητούσε την αναπνοή της ψυχής του αγιασμένου θείου του.

-Πάτερ, τί είναι αγάπη, ρωτούσε. Και ο άγιος ιεράρχης του έδειχνε τον σταυρό.

-Και συγχώρεση τί είναι; Ο γέροντας τότε έστρεψε, όπως ο καλός καπετάνιος το τιμόνι, την ψυχή του παιδιού στον Εσταυρωμένο.

-Πώς προσευχόμαστε αληθινά...;

Η προσευχητική εμπειρία του δεσπότη τον μετέφερε στο όρος των Ελαιών, τον τόπο προσευχής του Κυρίου, στα σπήλαια των ασκητών και από εκεί στο δικό του τόπο προσευχής, την καρδιά. Του έδειχνε την ταπείνωση και την καθαρότητα στο πρόσωπο της Θεοτόκου, την άσκηση στον Πρόδρομο και τη μετάνοια στους πρωτοκορυφαίους Αποστόλους, Πέτρο και Παύλο. Ένα βράδυ, αφού προσευχήθηκαν, πριν ξαπλώσουν, επιτρέποντας για μια – δυο ώρες να περάσει η ανάπαυση στα κουρασμένα σώματά τους, ο Ρηγίνος ρώτησε διακριτικά:

-Πάτερ, τί είναι ιεροσύνη;

Ο ταπεινός επίσκοπος τον κοίταξε στα μάτια. Λες και μια φλόγα, σαν βέλος, που εκτοξεύθηκε από της καρδιάς τις χορδές, ξέφυγε εκείνη την ώρα και καρφώθηκε στην ψυχή του Ρηγίνου.

-Εσύ θα μου πεις, παιδί μου...

Το παλικάρι γονάτισε, πήρε το χέρι του Αγίου και, αφού με ευλάβεια το προσκύνησε, αργά το ακούμπησε στο μέτωπό του.

-Ποθώ, γέροντα, αλλά είμαι ανάξιος για τη μεγάλη αυτή του Χριστού δωρεά.

Το λυχνάρι, το βράδυ εκείνο, δεν έσβησε. Η συζήτησή τους έτρεχε από την εξομολόγηση στην ευχαριστία, από την αδυναμία της ανθρώπινης φύσης στην παντοδυναμία του Θεού, από τα κενά του ανθρώπου στην πληρότητα της χάριτος.

Ο Ρηγίνος πλησίασε το θυσιαστήριο. Η φλόγα της καρδιάς του ενώθηκε με την πυρκαγιά της Θεότητας και, όπως κάποτε παιδάκι μικρό αγκάλιασε με τα χεράκια του τον βωμό, έτσι και τώρα με τη ζωή του αγκάλιασε ολόκληρη την Αγία Τράπεζα του αληθινού Θεού.

Το καντήλι μπροστά στο εικόνισμα φώτιζε το στενό δωμάτιο και το πρόσωπο του ιερού επισκόπου της Λάρισας. Ώρα τώρα έδειχνε πως μέσα του γινόταν μάχη δυνατή. Η ανησυχία του είχε απλωθεί σαν σκιά στον χώρο και έφτασε έως τον π. Ρηγίνο, που προσευχόταν στην άλλη γωνιά του δωματίου. Με δυσκολία σηκώθηκε από την καρέκλα του, έκανε μερικά βήματα και, τότε μόνο, ξεχώρισε την προσευχόμενη γονατιστή σιλουέτα από το σκοτάδι:

-π. Ρηγίνε, συγγνώμη που σε ενοχλώ.

-Ευλόγησον, πάτερ. Δεν με ενοχλείτε. Είμαι βέβαιος πως ο λόγος σας θα ανεβάσει ψηλότερα την προσευχή μου.

-Το θέλημα του Θεού, παιδί μου, ενώνει ή χωρίζει;

-Εσείς, ρωτάτε εμένα; Εσείς; Μα, το θέλημα του Θεού ήταν το προζύμι με το οποίο ζυμώθηκε η ζωή σας ολόκληρη.

-Πιστεύω πως άλλοτε ενώνει και άλλοτε χωρίζει. Πάντα όμως σώζει!

-Έτσι είναι! Πάντα σώζει, όπως το λέτε, πάντα σώζει!

Ο θείος φανόταν σκεπτικός.

-Συμβαίνει κάτι, θείε;

-Τα μαντάτα από τη Σκόπελο είναι άσχημα. Ο επίσκοπος του νησιού είναι μεγάλος στην ηλικία και στον σταυρό των γηρατειών του έχουν προστεθεί, σαν

καρφιά επώδυνα, δύσκολες ασθένειες. Το νησί είναι τόπος εξορίας και ο πληθυσμός του έχει αρκετά αυξηθεί. Η αδυναμία όμως του επισκόπου, δυνάμωσε τη δραστηριότητα ειδωλολατρών και αιρετικών. Οι χριστιανοί υποφέρουν. Η πίστη τους κινδυνεύει ή να χαθεί ή να μολυνθεί. Καταλαβαίνεις πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα;

Ο Ρηγίνος δεν μίλησε, απλώς κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

-Λοιπόν, παιδί μου, τί κάνουμε; Εγώ γέρασα πια. Όμως... τόσες ψυχές! Η ευθύνη μας... Θέλεις;

Ο Ρηγίνος κοντοστέκεται. Ζυγιάζει λογισμούς κι επιθυμίες. Για λίγο δειλιάζει στο «να»... κι έπειτα αποφασίζει την ελευθερία των τέκνων του Θεού.

-Θα πάω, θείε. Με την ευχή σας, ας γίνει του Θεού το θέλημα.

Το αγέρι βούταγε στα κύματα, έκλεβε λίγη αλμύρα και τη μετέφερε τρυφερά στο πρόσωπο του Ρηγίνου. Εκείνος με κλειστά μάτια απολάμβανε το χάδι του ανέμου και προσευχόταν. Σε λίγο έφτανε στη Σκόπελο. Μέσα στο πλοίο ήταν μερικοί κρατούμενοι, που στρατιώτες τους συνόδευαν στον τόπο της εξορίας τους. Πόση παρηγοριά χρειάζονταν αυτές οι ψυχές, σκέφθηκε. Πώς να δώξεις την τραχύτητα της ψυχής τους, την αγριάδα του προσώπου τους; Οι στρατιώτες κάποιες στιγμές τους χτυπούσαν, τους ενοχλούσαν, τους κλωτσούσαν σαν να ήταν τσουβάλια και εκείνοι έβριζαν ουρλιάζοντας. Ο π. Ρηγίνος πρόσεξε τις βαριές αλυσίδες στα πόδια τους και τον ανατρηχαστικό θόρυβο που έκαναν, όταν σέρνονταν πάνω στο κατάστρωμα του πλοίου.

Άφησε το βλέμμα του να τρέξει πάνω στη θάλασσα και να ακουμπήσει στη σκιά που φανόταν στο βάθος, στον όγκο του νησιού. Θυμήθηκε τα δύο ποτάμια της ζωής του, την Έρκυνα και τον Πηνειό. Λένε πως τα ποτάμια χύνονται στη θάλασσα. Έτσι βρέθηκε και εκείνος εδώ; Όχι, όχι, άλλα ποτάμια τον έφεραν. Ο άγιος ιεράρχης Αχιλλεius και η ιεροσύνη του. Αυτοί οι δύο ορμητικοί ποταμοί της ψυχής του τον έριξαν στη θάλασσα του θελήματος του Θεού. Και ενώ με τη σκέψη ακόμα ταξίδευε, το πλοίο μπήκε στο λιμάνι.

Στο νησί τα πράγματα ήταν δύσκολα. Τα βλέμματα που καρφώνονταν πάνω του ήταν βουτηγμένα στην εχθρότητα, την καχυποψία, την ειρωνεία, την αμφισβήτηση. Σύντομα η ευαίσθητη ψυχή του ένκωσε πως το κλίμα ήταν ακατάλληλο

για τη σπορά του λόγου του Θεού, την άνθιση της αρετής, την καρποφορία της σωτηρίας. Είχε όμως διάθεση να γίνει ο ίδιος θερμοκήπιο και να ανατρέψει την ακαταλληλότητα των συνθηκών. Έτρεξε πρώτα στο σπίτι του επισκόπου, να πάρει την ευχή του. Μία ολόλευκη γεροντική μορφή καθηλωμένη στο κρεβάτι του πόνου. Γονάτισε δίπλα του και του φίλησε με σεβασμό το χέρι. Ο γέροντας άνοιξε με δυσκολία τα μάτια του, που έλαμψαν, όταν γέμισαν με τη μορφή του Ρηγίνου. Προσπάθησε να του μιλήσει αλλά η αδυναμία δεν επέτρεπε στις λέξεις να απομακρυνθούν από την καρδιά και να κατευθυνθούν στα χείλη.

Ο Ρηγίνος χάιδεψε το χέρι του και τον καθησύχασε. Για ώρα άφησαν τις καρδιές να μιλήσουν. Όταν ο Ρηγίνος έφτασε στην πόρτα και γύρισε προς τον γέροντα, για να υποκλιθεί βγαίνοντας, τον είδε με το τρεμάμενο χέρι να του δείχνει τον ουρανό. Δεν ήθελε μόνο να δείξει στον άξιο διάδοχό του πως φεύγει, αλλά να του αποκαλύψει και την δική του ανοδική σταυρική πορεία και τον αναστάσιμο προορισμό του. Η ευλογία του γέροντα έγινε η έναρξη σκληρού αγώνα. Στους ειδωλόατρεις με πραότητα δίδασκε την λατρεία του Κτίστη και όχι της κτίσης, την δοξολογία στον Δημιουργό και όχι στα δημιουργήματα. Στους αιρετικούς, τους επηρεασμένους από την αίρεση του Αρείου, ομολογούσε την Θεότητα του Χριστού. Εάν ο Χριστός δεν είναι Θεός, δεν είναι Σωτήρας, Φως, Ζωή και Ανάσταση. Άρα δεν μπορεί να σώσει, να φωτίσει, να ζωογονήσει, να αναστήσει τον άνθρωπο. Αγκάλιαζε ο Ρηγίνος και τους εξόριστους με την αγάπη του και θεράπευε τις βαθιές της προσφυγιάς πληγές τους. Σύντομα στο φωτεινό του πρόσωπο αναγνώρισαν τον ευλαβή λειπουργό των μυστηρίων του Θεού, τον πύρινο κήρυκα της αληθείας, τον διακριτικό πνευματικό, τον στοργικό πατέρα.

Ο χρόνος σαν δρομέας τρέχει στο στίβο της ιστορίας και ο Ρηγίνος προσπαθεί να εκμεταλλευτεί κάθε του βήμα. Κρατά για κείνον μόνο λίγες στιγμές, που τις γνωρίζουν μόνο οι ερημικές παραλίες, οι καταπράσινες πλαγιές και ο Χριστός. Είναι οι στιγμές που η καρδιά του αφήνεται στις ικεσίες τους ήχους, στην προσευχής τη μελωδία. Εάν κάποιος μπορούσε να συλλέξει όλες αυτές τις προσευχητικές νότες, θα συνέθετε την ωραιότερη συμφωνία λατρείας στον Δημιουργό. Έτσι, φωτίζοντας με την προσευχή την καρδιά, σκοτεινίασε για τα καλά και κίνησε για το φτωχικό του. Φθάνοντας είδε δυο σκιές να τον καρτερούν στην πόρτα του.

-Πάτερ, ώρα σας περιμένουμε. Ο παππούς μας, ο άγιος επίσκοπος, μας άφησε χρόνους και την ευχή του.

Ο Ρηγίνος κοντοστάθηκε. Μαζί με τη βαθιά ανάσα ξέφυγαν δυο λόγια προσευχής για την ανάπαυση του γέροντα. Στο δρόμο προς το Επισκοπείο δεν μιλούσαν. Πολλοί λογισμοί κρατούσαν γερά τη σιωπή στην παρέα τους. Το νέο είχε ήδη διαδοθεί και αρκετοί έφθασαν να πάρουν την στερνή ευχή εκείνου, που για χρόνια τους μιλούσε για το Χριστό, που ευλογούσε τα ζευγάρια, που βάπτιζε τα παιδιά τους, που συνόδευε τους κεκοιμημένους στην ακωνιότητα. Να φιλήσουν το αγιασμένο χέρι, που στοργικά τους τάιζε με το Σώμα και Αίμα του Χριστού. Όλο το βράδυ διάβαζαν το ευαγγέλιο και το πρωί μετέφεραν στην Εκκλησία τον γέροντα επίσκοπο, για να τελέσουν τη Θεία Λειτουργία. Αργά το μεσημέρι στην εξόδιο ακολουθία ακούστηκαν πολλά για τον αγώνα, τις αρετές, τη φιλανθρωπία του παππού. Εκείνο όμως που μέσα στο βαρύ πένθιμο κλίμα ακούστηκε, σαν τροπάριο αναστάσιμου κανόνα, ήταν ο λόγος ενός πρεσβυτέρου: «Μας υποσχέθηκε ο Κύριος, πατέρες και αδελφοί, ότι δεν θα μας αφήσει ορφανούς. Έτσι πριν η αγάπη του καλέσει τον γέροντα ποιμενάρχη μας, μας έδωσε πατέρα στοργικό, τον π. Ρηγίνο».

Δεν ήξερε ο π. Ρηγίνος που να κρυφτεί. Η βαθιά του ταπείνωση δεν μπορούσε να σηκώσει το «άξιος» που εκατοντάδες στόματα βροντοφώναξαν. Η φωνή του λαού ενώθηκε με το θέλημα του Θεού και η Εκκλησία εξέλεξε ως ποιμένα και διδάσκαλο του τόπου τον π. Ρηγίνο, που έβλεπε ο Γολγοθάς του να γίνεται ανηφορικότερος και ο σταυρός βαρύτερος.

Είναι βαριά η ατμόσφαιρα της αίρεσης, πηχτό το σκοτάδι της, λες και κολλά πάνω στις ψυχές, σαν την υγρασία στο ρούχο, και αφήνει τη μυρωδιά της. Πάλευε ο δεσπότης για την αλήθεια. Αγωνιζόταν να διατηρήσει ανόθευτο του Χριστού το λόγο, που οι Απόστολοι παρέδωσαν στις οικουμένης τη συνείδηση. Στο αγιασμένο νερό της Ορθόδοξης πίστης βάπτιζε ο Ρηγίνος τα ψυχικά ενδύματα, που στιγματίστηκαν από την αίρεση. Στον πνευματικό της Εκκλησίας αέρα, σε αυτή την πνοή της Χάρπος, άπλωνε τις ψυχές. Αλλά και πάλι η υγρασία του ψεύδους ποτίζει βαθιά και δύσκολα αποχωρεί, για να έλθει της κάθαρσης η φρεσκάδα και της μετάνοιας η ευωδία. Έτσι, μέσα στην πάλη αλήθειας και αίρεσης, ο άγιος αυτός αρχιερέας προσπαθούσε να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στη νοθεία και το ψεύδος.

Καθημερινά τους μιλούσε για όσα είδε και άκουσε στη Σύνοδο της Νίκαιας. Εκεί που ο ταπεινός και αγράμματος βοσκός της Κύπρου, ο Άγιος Σπυρίδων, με τον χωρισμό και το σμίξιμο των υλικών του κεραμιδιού αποστόμωσε τους φιλοσόφους του Αρείου. Τους έλεγε για την πέτρα του Αγίου της Λάρισας Αχιλλείου, που σαν

αόρατο χέρι την έστυψε και έβγαλε άφθονο λάδι, σαν τον καλύτερο καρπό του ελαιόδεντρου. Τους μετέφερε τον λόγο των Αγίων Πατέρων, που ακουγόταν σαν φωνή Θεού μέσα στην εκκλησία. Τους μάθαινε να ζουν και να λένε το Σύμβολο της Πίστεως. Τις μέρες μιλούσε διαρκώς για την αλήθεια του Χριστού στους ανθρώπους και τις νύχτες μιλούσε στην Αλήθεια, στο Χριστό για τους ανθρώπους. Αυτά ήταν τα δύο χέρια του, ο λόγος και η προσευχή. Με αυτά αγκάλιαζε τις ταλαιπωρημένες ψυχές.

Είχε καιρό να ταξιδέψει, ίσως και χρόνια. Ο πόνος, η αμετανοησία, οι ανάγκες, τα προβλήματα των ανθρώπων, τον κρατούσαν γερά δεμένο στο νησί. Τώρα όμως έπρεπε να φύγει. Τον καλούσε η εκκλησία, η αλήθεια, ο ίδιος ο Χριστός και η αγάπη για εκείνους που τον πίστευαν. Μπορεί η Σύνοδος της Νίκαιας να καταδίκασε τον Άρειο και τις δοξασίες του, οι οπαδοί του όμως συνέχιζαν να υποστηρίζουν και να διαδίδουν τις θεωρίες του. Το είχε διαπιστώσει ο Ρηγίνος και στη Σκόπελο, αλλά και στα άλλα νησάκια που έφτανε η πατρική του φροντίδα.

Οι αναταραχές αυτές είχαν ανησυχήσει και τους δυο αυτοκράτορες, που έβλεπαν την αυτοκρατορία να χωρίζεται σε δύο στρατόπεδα. Η αλήθεια είναι πως ο Κωνσταντίος συνειδητά πίστευε στις φιλοσοφίες του Αρείου και ανοιχτά υποστήριζε τους οπαδούς του. Ο Κώνστας όμως, πιστός στο σύμβολο της Νίκαιας, πίεζε τον Κωνσταντίο να ορίσουν σύνοδο και να δώσουν τέλος στη διαμάχη που υπέσκαπτε την ενότητα της αυτοκρατορίας αλλά και τη σωτηρία των ανθρώπων. Η Σύνοδος ορίστηκε να γίνει στη Σαρδική (τη σημερινή Σόφια) το 343 (ή 347). Για εκεί έτρεχε ο Ρηγίνος. Πιστός του Χριστού στρατιώτης έτρεχε στην πρώτη γραμμή με όπλο το βίωμα της αλήθειας.

Στη Σαρδική τις μέρες αυτές έβλεπες μία αναστάτωση. Η πόλη είχε βγει από τους ήσυχους ρυθμούς της. Παντού συναντούσες ιεράρχες από ξένους τόπους με τις συνοδείες τους. Άκουγες, όπου στεκόσουν, συζητήσεις για τις εξελίξεις των εργασιών της Συνόδου, σχόλια για τα πρόσωπα, προβλέψεις για το αποτέλεσμα. Ήταν πλέον φανερό ότι οι αιρετικοί ήθελαν να επικρατήσουν, να νικήσουν, να δικαιοθούν. Οι ορθόδοξοι πατέρες ήθελαν να επικρατήσει η αλήθεια, να νικηθεί η πλάνη, να δικαιοθεί η Εκκλησία. Στα βλέμματα των οπαδών του Αρείου αποτυπωνόταν ο φόβος και η ταραχή ξεχειλίξε από την ένταση των λόγων τους. Ο λόγος των πατέρων ήταν ζυμωμένος με την ειρήνη του Χριστού και αρωματισμένος με την πραότητα της αρετής. Όπλο των Ορθοδόξων, το Ευαγγέλιο, η αλήθεια, ο Χριστός. Των αιρετικών οι

μπερδεμένες φιλοσοφίες, οι ακατανόητες ιδεολογίες, γεννήματα συγχυσμένων από την έπαρση μυαλών. Έτσι άρχισαν οι εργασίες της Συνόδου και μαζί με αυτές η αναμέτρηση του αυθεντικού με το κάλπικο.

Εκεί ο Ρηγίνος δέπρεψε. Κανείς δεν περίμενε πως ο Άγιος της Σκοπέλου ποιμένας θα έλυne τη σιωπή, θα έβγαινε από τη χώρα της περισυλλογής και θα γινόταν πρωταγωνιστής στη σκληρή μάχη για την αλήθεια. Αφού προσευχήθηκε θερμά, πήρε την ευχή των πατέρων και σηκώθηκε. Μίλησε για τον Χριστό, το δεύτερο πρόσωπο της Παναγίας Τριάδας, τον μονογενή Υίο και Λόγο του Θεού. Τον Χριστό που συναντάς από τη δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου μέχρι την τελευταία πνοή της κτίσης. Τον Χριστό που δημιουργεί τον άνθρωπο, πορεύεται με τον άνθρωπο, σαρκώνεται, σταυρώνεται και ανασταίνεται για τον άνθρωπο. Τον Χριστό που μας αγάπησε με μια αγάπη που έφτανε μέχρι το θάνατο και τον Άδη. Τον Χριστό που δεν είναι κατώτερος από τον Πατέρα, αλλά εμείς είμαστε κατώτεροι και δεν μπορούμε να ζήσουμε την αλήθεια που μας αποκαλύφθηκε. Τον Χριστό που αγαπάμε και περιμένουμε. Τον Χριστό της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Μίλησε για τον Χριστό της καρδιάς του.

Οι Πατέρες άκουγαν και θαύμαζαν. Οι αρετικοί είχαν μουδιάσει. Δεν είχαν υπολογίσει ότι ένας άσημος δεσπότης ενός μικρού νησιού θα αχρήστευε κάθε τους επιχείρημα. Η σύνοδος έληξε. Η αλήθεια για μια ακόμη φορά θριάμβευσε. Ο Ρηγίνος αφήνοντας την οδό των επαίνων, πήρε και πάλι το μονοπάτι της ταπενώσεως, το δρομάκι που τον οδηγούσε στο μικρό νησί και το αγαπημένο του ποιμνίο. Βιαζόταν να γυρίσει, για να τους δεξιεί πως όσοι προσπαθούσαν να θάψουν κάτω από τους τόνους του ψέματος την αλήθεια γίνονται οι μάρτυρες της Αναστάσεώς της.

Σύννεφα βαριά και σκοτειά δεν άργησαν να φανούν στον ορίζοντα της Εκκλησίας. Στις 5 Νοεμβρίου του 361 πεθαίνει ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος. Έτσι, στις 11 Δεκεμβρίου γίνεται δεκτός με επευφημίες και ζητωκραυγές στην Κωνσταντινούπολη ο τελευταίος επιζών της δυναστείας των Φλαβίων, ο Ιουλιανός. Ο νέος αυτοκράτορας έθεσε ως στόχο του την αποχριστιανοποίηση της αυτοκρατορίας και την αναβίωση της ειδωλολατρικής θρησκείας. Εμπόδιο φυσικά στα σχέδιά του η εκκλησία. Έτσι άρχισαν οι ταραχές. Αν και δεν υπήρχε επίσημα κηρυγμένος διωγμός, πολλοί χριστιανοί έπεφταν θύματα κακοποίησης και βίας στα χέρια των παγανιστών, που δρούσαν με τη σιωπηρή έγκριση των αρχών. Οι ταραχές εξαπλώθηκαν από τα κέντρα της αυτοκρατορίας προς τις επαρχίες, όπως η λάβα ξεχειλίζει από το

ηφαίστειο. Έτσι η φωτιά, περνώντας γρήγορα βουνά και θάλασσες, έφτασε και στις Σποράδες. Ο έπαρχος της Ελλάδος κάλεσε τον άγιο ποιμένα εκφράζοντας μέσα από κάθε του λέξη τις άγριες διαθέσεις του.

-Είναι καιρός να αφήσεις τις ανοησίες που πιστεύεις και κηρύττεις. Εάν θέλεις το κεφάλι σου στη θέση του, άλλαξε μυαλά και θυσίασε στους θεούς των προγόνων μας...

Οι απειλές έπεφταν σαν κεραυνοί, αλλά δεν επηρέαζαν τον καθαρό ουρανό του Ρηγίνου. Στεκόταν ήρεμος μπροστά στον έπαρχο, που ήδη είχε χάσει την ψυχραιμία του.

-Δεν μιλάς; Δεν έχεις τίποτα να πεις, λαοπλάνε; Τόσα χρόνια τους παραμύθιαζες και τώρα σιωπάς;

-Πώς μπορώ να μιλήσω και τι να πω για το φως σε έναν τυφλό; Αποκρίθηκε ο άγιος.

-Πάρτε τον, ρίξτε τον στη φυλακή, δεν θέλω να τον βλέπω.

Οι στρατιώτες τραβούσαν τον Ρηγίνο, σχεδόν τον έσερναν. Ο έπαρχος, ακόμη και όταν είχαν απομακρυνθεί, κατακόκκινος ούρλιαζε τόσο που μόλις μπορούσες να ξεχωρίσεις τις κατάρες από τις απειλές.

Ένας χώρος μπορεί να αλλάξει τον άνθρωπο ή ο άνθρωπος τον χώρο; Μάλλον ο άνθρωπος τον χώρο, αφού το σκοτεινό κελί της φυλακής φωτίστηκε από την προσευχόμενη παρουσία του Ρηγίνου και η αποπνικτική ατμόσφαιρα αρωματίστηκε από την αρετή του. Αρκετές φορές μέσα στη μέρα έμπαναν οι στρατιώτες. Χλεύαζαν, χτυπούσαν, κλωτσούσαν, έβριζαν. Τότε το φως γινόταν δυνατότερο, αφού ο Χριστός ήταν παρών στα αθλήματα του παιδιού του.

Είχαν περάσει αρκετές ημέρες, όταν άνοιξε πάλι η βαριά της φυλακής πόρτα. Οι στρατιώτες δεν όρμησαν, όπως συνήθιζαν, αλλά στάθηκαν δεξιά και αριστερά. Παρότι τα μάτια του Ρηγίνου τόσες μέρες στο σκοτάδι δύσκολα δέκρμαν, ξεχώρισαν την ογκώδη μορφή του έπαρχου. Στάθηκε μπροστά του. Η σκιά του έκανε βαρύτερο το σκοτάδι. Έριξε πρώτα αρκετή δόση ψεύτικης γλυκύτητας στη φωνή.

-Ρηγίνε, δεν σου αξίζει αυτό που ζεις. Εσύ έχεις σπουδάσει, έχεις μελετήσει καλύτερα από τον καθένα μας τους αρχαίους συγγραφείς. Τα χαρίσματά σου είναι πολλά. Σε περιμένουν θέσεις αξιοζήλευτες...

Όσο ο έπαρχος τον επανούσε και του έταζε θρόνους εξουσίας, εκείνος προσπαθούσε να σηκωθεί, κρατώντας με το ένα χέρι τη βαριά αλυσίδα που ήταν δεμένος και με το άλλο τις πέτρες που εξείχαν από τον τοίχο. Αφού στάθηκε όρθιος, με τόνο και ρυθμό που με προσευχή έμοιαζαν είπε:

-Πιστεύω εις έναν Θεό, Πατέρα Παντοκράτορα...

Ο έπαρχος υποχώρησε κλείνοντας τα αυτιά του και τη βαριά πόρτα. Ξέχασε μέσα στο κελί την κάλπικη γλυκύτητα και άρχισε να ο ουρλιάζει σαν πενασμένος λύκος που μύρισε το θήραμά του.

Ξημέρωσε η 25^η Φεβρουαρίου του 362. Οι δεσμοφύλακες άνοιξαν την πόρτα, ενώ οι στρατιώτες όρμησαν και άρπαξαν τον Ρηγίνο. Άλλος τον τραβούσε από τα μαλλιά, άλλος από τα γένια, άλλος από το χιτώνα. Τον έσυραν έξω και τον οδήγησαν στον έπαρχο.

-Λοιπόν, έβαλες μυαλό; Μήπως ξεθόλωσες από τις ανοησίες που πιστεύεις; Θυσίασε στους θεούς να τελειώνουμε! Αρκετά δεν ασχοληθήκαμε με σένα; Δεν μιλάς; Εσύ, σήμερα αποφασίζεις! Αθώωση ή καταδίκη, ζωή ή θάνατο;

-Ζωή είναι ο Χριστός! Θάνατος η απουσία Του, είπε ο μαρτυρικός ιεράρχης.

-Ωστε έτσι, έ!!! Θυμάσαι που με είπες τυφλό; Τώρα θα δεις...

Ένα νεύμα του επάρχου, λες και έδωσε κίνησε στον ακίνητο στρατιώτη. Πλησίασε τον Ρηγίνο και με ένα μικρό, αχμηρό μαχαίρι, που τράβηξε από τη ζώνη του, τον χτύπησε στα μάτια. Εκείνος ακλόνητος, σαν κολώνα Εκκλησίας. Το αίμα άρχισε να τρέχει άφθονο. Τα δάκρυα της προσευχής τα διαδέχθηκε του μαρτυρίου το αίμα. Δεν έβλεπε πλέον τον ήλιο, αλλά μέσα του έλαμπε ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο Χριστός.

-Ας τελειώνουμε με αυτόν... ούρλιαξε ο έπαρχος, δίνοντας το σύνθημα για τη θανάτωση του Αγίου.

Έτσι ξεκίνησε η πορεία. Πέρασε μέσα από τους άδειους δρόμους. Οι άνθρωποι φοβισμένοι, αμπαρωμένοι μέσα στα σπίτια τους, έβλεπαν από τις χαραμάδες τα

μαρτύρια του πατέρα τους, όπως κάποτε κάποιοι μαθητές τα μαρτύρια του Διδασκάλου τους. Εκείνος δεν έβλεπε, αλλά ένιωθε τους γοργούς χτύπους της καρδιάς και τις προσευχές των παιδιών του να τον συνοδεύουν. Πόσες φορές δεν έτρεξε και αυτός σε αυτά τα σοκάκια, για να σηκώσει το δικό τους σταυρό; Οι στρατώτες σταμάτησαν.

«Εδώ! Εδώ ο Γολγοθάς μου», σκέφτηκε. «Εδώ θα συναντηθούμε, Κύριε. Τόσα χρόνια συναντιόμαστε στο χώρο της δικής σου θυσίας, στη Θεία Λειτουργία. Τώρα η σειρά μου. Αυτό μου έμαθες. Σε ευχαριστώ. Δόξα σοι Κύριε...».

Ήταν τόσο δυνατή η προσευχή μέσα του, που δεν άκουγε τις κραυγές των δημιών του. Κάποιος τον έσπρωξε δυνατά. Έπεσε στο έδαφος. Με κόπο στηρίχτηκε στα γόνατα. Έτσι, όπως γονάτιζε μπροστά στην Αγία Τράπεζα, έσκυψε τα κεφάλι ικετευτικά.

Το σπαθί έπεσε, όπως η λόγχη στον αμνό. Μία λεπτή κόκκινη γραμμή στον αυχένα, όπως του ήλιου όταν βασιλεύει στου ορίζοντα το βάθος. Ένα ρυάκι αίματος έτρεξε. Ένα ρυάκι μικρότερο από αυτά της Έρκυνας και του Πηνειού, μα δυνατότερο και ορμητικότερο, αφού προστέθηκε στον αιμάτινο της Εκκλησίας χείμαρρο. Η δοξολογία της καρδιάς του ενώθηκε με τον ύμνο των αγγέλων. Πρώτο το κατώφλι του ουρανού είδε τον θείο του, τον Άγιο της Λάρισας επίσκοπο Αχίλλειο, με στολή ολόφωτη να τον οδηγεί, όπως τότε στην χειροτονία του, στο επουράνιο θυσιαστήριο του ενός αληθινού Τριαδικού Θεού για την ακώνια λειτουργία.

Απολυτίκιον Αγίου Ρηγίνου.

Ήχος πλ. δ΄. Τον συνάναρχον Λόγον.

Δεύτε, πάντες, Ρηγίνον ανευφημήσωμεν ιερομάρτυρα θείον, της Λεβαδείας βλαστόν και Σκοπέλου ενθεώτατον επίσκοπον, ότι ορθών προασπισθείς των δογμάτων και οδόν ανύσας του μαρτυρίου ημών θερμότατος πρέσβυς προς τον Θεόν των πάντων γέγονε.

Η μνήμη του τιμάται στις 25 Φεβρουαρίου.

Από το βιβλίο των: Π. Σπυρίδωνος Βασιλάκου και Αθανασίου Καραπέτσα:
"Στα Μονοπάτια της Αγάπης του Θεού". Ένα ταξίδι, για μικρούς και μεγάλους, στη
ζωή των Αγίων της Βοιωτίας.

Εκδόσεις Αρχονταρίκι.

Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη.